

Martsviol

af Methine Smidt (marts 1906)

billedkilde: Den Store Danske

Stakket er din blomstringstid,
fagre, lille martsviol!
Nys vågnet` du så sart og spæd
til live kaldt af vårens sol!
Men snart du visne vil og blegne,
skønt det er vår, må du dog bort,
snart i muld jeg ser dig segne.
Hvi blev din levetid så kort?

Jeg ville dig så gerne set
end mangan gang og frydet mig.
Men – jeg ved, hvad før er sket,
ved, i år du vil gå samme vej.
Om føje tid er du ej mere,
din tomme plads jeg kan betragte.
Meget kan af dig jeg lære,
dit korte liv er værd at agte!

Det har talt om liv og død,
talt så selve hjertet rørt,
så slumrende tanker brød
frem og mod det høje førtes
med tak til ham, som skabte dig
til fryd for mangt et øje
og ved dig talede til mig,
så undrende jeg knæ må bøje.

Samme lov vi lever under.
Af samme jord vi skabte blev,
også jeg må bukke under
for den død, som dig bortrev.
Din rod og så det lille frø
dig borger liv til næste år.
Min rod og så min frelsers død
lover mig en evig vår.